

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 83/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED], oboch zastúpených advokátom JUDr. Vincentom Danihelom, Mamateyova 30, Bratislava, ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 558/2015 z 27. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), oboch zastúpených advokátom JUDr. Vincentom Danihelom, Mamateyova 30, Bratislava, ktorou namietajú porušenie

základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 558/2015 z 27. októbra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 23/2010 z 29. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok z 29. apríla 2015“) bola žalovaná zaviazaná žalobcom (sťažovateľom) zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 4 979,09 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4 979,09 € od 25. augusta 2006 do zaplatenia, ako aj nahradiť im iné trovy konania v sume 299,30 € a trovy právneho zastúpenia v sume 959,02 €.

Okresný súd sťažovateľom rozsudkom z 29. apríla 2015 nepriznal náhradu trov za uplatnené úkony právnej služby, a to za oznámenia prekážok postupu konania z 3. septembra 2012 a 14. októbra 2014 a za nazretie do súdneho spisu z 27. februára 2015. S odkazom na § 13a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) nepriznal ani odmenu za ďalšiu poradu s klientami, ktorá sa uskutočnila 17. marca 2015. Okrem uvedeného okresný súd rozsudkom z 29. apríla 2015 sťažovateľom nepriznal ani náhradu cestovného a náhradu za stratu času. Sťažovatelia podali proti výroku o náhrade trov konania rozsudku okresného súdu z 29. apríla 2015 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne.

Sťažovatelia zdôrazňujú, že všetky úkony právnej služby, resp. trovy s týmito úkonmi spojené boli vykonané účelne, resp. *„boli potrebné pre ich účelné uplatňovanie práva, a to s ohľadom na všetky okolnosti tohto prípadu, najmä úmrtie pôvodného žalobcu v priebehu konania, nezvestnosť, resp. nemožnosť kontaktovania žalovanej, ako zo strany žalobcov, tak i zo strany súdu, nedisponovanie informáciou o obsahu súdneho spisu,*

v neposlednom rade i dlhé časové odstupy medzi jednotlivými úkonmi, a teda existovala o. i. aj potreba priebežných porád s klientmi“.

Sťažovatelia považujú napadnuté uznesenie krajského súdu za svojvoľné a arbitrárne. Krajský súd pochybil podľa sťažovateľov, ktorí mali v konaní pred okresným súdom plný úspech v tom, že pri rozhodovaní o náhrade trov *„nerespektoval príslušnú právnu úpravu, resp. nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a iných príslušných právnych predpisov... a preto sa jeho napadnuté rozhodnutie javí ako svojvoľné a arbitrárne...“*

Krajský súd... svoje rozhodnutie v zásade odôvodnil tým, že obdobne ako Okresný súd Bratislava II nepovažoval niektoré vykonané a preukázané úkony za účelné, pričom úkon nazretie do spisu nepovažoval vôbec za úkon právnej služby, ako by tento úkon nebol vôbec potrebný, napriek ustálenej rozhodovacej praxi.“.

Podľa názoru sťažovateľov krajský súd napadnutým uznesením poprel zásadným spôsobom účel a význam príslušných ustanovení *„najmä zákona o advokácii, ale i príslušných ustanovení OSP a Vyhlášky. Advokát má voči svojim klientom povinnosti vyplývajúce zo samotnej podstaty právneho zastúpenia. Podľa názoru sťažovateľov nie je možné posudzovať otázku náhrady trov konania izolovane, avšak je potrebné na túto nazerať a posudzovať ju v architektúre súvislostí právnych predpisov v súlade s ich účelom, podstatou a zmyslom.“.*

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie ich základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Sťažovatelia si zároveň uplatňujú úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 312,34 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnená. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať

sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov konania. V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava podrobnejšie preskúmava všeobecných súdov o trovách konania, pričom k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je riadnou ani mimoriadnou inštanciou voči rozhodnutiam všeobecných súdov, môže zasiahnuť

do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Sťažovatelia uvádzajú, že „*Dovolanie v danej veci prípustné nebolo, preto právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky je daná.*“. S takýmto zjednodušeným hodnotením právnej situácie v preskúmvanej veci sa ústavný súd nemôže stotožniť. Ak totiž Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania.

Rešpektujúc svoju doterajšiu judikatúru, ústavný súd pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00).

Sťažovatelia zdôrazňujú, že všetky úkony právnej služby, resp. trovy s týmito úkonmi spojené boli vykonané účelne, ale napriek tomu im nebola priznaná za nich náhrada. Z tohto dôvodu považujú napadnuté uznesenie krajského súdu za svojvoľné a arbitrárne.

Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu a v tejto časti poukazuje na relevantné časti jeho odôvodnenia, ktoré podľa jeho názoru dávajú jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa krajský súd spravoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania, resp. pri nepriznaní náhrady za oznámenia prekážok postupu konania a nazretie do spisu, ako aj pri nepriznaní náhrady odmeny za ďalšiu poradu s klientami, ktorá sa uskutočnila 17. marca 2015, a nepriznaní náhrady cestovného a náhrady za stratu času.

K nepriznaniu náhrady za označené úkony právnej služby, a to za oznámenia prekážok postupu konania z 3. septembra 2012 a 14. októbra 2014 a za nazretie do súdneho spisu z 27. februára 2015 krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil:

„Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštalácie správne považoval za nedôvodne uplatnenú náhradu trov za úkony právnej služby: oznámenie prekážky postupu konania a oznámenie o jej odpadnutí, keď v tomto prípade išlo iba o oznámenia o skutočnostiach významných pre ďalšie pokračovanie v konaní, ktorými právny zástupca pôvodného žalobcu len plnil svoju povinnosť prispieť k rýchlosti a plynulosti priebehu konania, pričom išlo iba o oznámenie týkajúce sa prekážky postupu konania vyvolanej okolnosťami na strane žalobcu (úmrtie), a preto takto vzniknuté trovy nemožno považovať za účelne vynaložené v súvislosti s uplatnením práva na súde; z ktorého dôvodu nemôže v tomto smere obstať ani argumentácia žalobcov v podanom odvolaní.

Odvolací súd za neopodstatnenú považuje tiež argumentáciu žalobcov, ktorí s poukazom na skutočnosť, že tento úkon bol nevyhnutný vzhľadom na potrebu sumarizácie dostupných podkladov pre žalobcov ako právnych nástupcov po pôvodnom žalobcovi; považujú za účelne vynaložené aj trovy vzniknuté v súvislosti s nahliadnutím ich právneho zástupcu do súdneho spisu dňa 27. 2. 2015. Predmetom sporu v prejednávanej veci je vrátenie pôžičky, teda nejde o spor zložitý po skutkovej stránke, s ktorým by bolo spojené

predkladanie množstva listinných dôkazov, ktorej skutočnosti si nepochybné musel byť vedomý i právny zástupca žalobcov, pričom pokiaľ žalobcovia; ako tomu nasvedčuje skutočnosť, že pri nahliadnutí do spisu boli právnenému zástupcovi žalobcov vyhotovené iba fotokópie žaloby, jej príloh a uznesenia o ustanovení opatrovníka žalovanej; nemali k dispozícii žalobu a listiny, ktoré súdu prvej inštancie doručil ich právny predchodca, nemožno nahliadnutie do spisu za účelom ich získania považovať za účelne vykonaný úkon právnej služby, a to aj napriek skutočnosti, že tento úkon právnej služby býva bežne v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov akceptovaný ako súčasť zastupovania.“

Nepriznanie náhrady odmeny za ďalšiu poradu s klientami, ktorá sa uskutočnila 17. marca 2015 a náhrady cestovného a náhrady za stratu času krajský súd v napadnutom uznesení odôvodnil takto:

„Nedôvodná je tiež argumentácia žalobcov, že v danej veci boli splnené predpoklady pre priznanie náhrady trov konania za úkon ďalšia porada s klientmi dňa 17. 3. 2015. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že s poukazom na ust. § 13a vyhl. č. 655/2004 Z. z. pre priznanie náhrady trov neboli splnené podmienky, keď táto ďalšia porada s klientmi sa konala v čase, kedy od poslednej porady s klientom dňa 14. 10. 2014 nedošlo k inému opodstatnenému (účelnému) úkonu právnej služby.“

Napokon, odvolacie námietky žalobcov nemôžu obstáť ani pokiaľ ide o nepriznanú náhradu cestovného a za stratu času v súvislosti s (súdom prvej inštancie) neakceptovanými úkonmi právnej služby, a tiež v súvislosti s prevzatím zastúpenia, podpísaním plnomocenstva a vykonaním pnej porady s klientmi. Odvolací súd totiž; zhodne so súdom prvej inštancie; dospel k záveru, že ani túto náhradu nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie práv žalobcov pred súdom, nakoľko ich nemožno považovať za nevyhnutné pre riadne zastupovanie žalobcov pred súdom, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že podpis plnomocenstva nie je právnym úkonom, ktorý by vyžadoval osobnú prítomnosť advokáta v mieste sídla súdu, ani v mieste bydliska klienta. Na druhej strane, hoci žalobcom nemožno uprieť právo zvoliť ako miesto ich prvého stretnutia (porady) s ich advokátom Bratislavu, nemožno za stavu, keď nie sú známe žiadne dôvody, ktoré by objektívne vylučovali uskutočnenie takéhoto stretnutia v sídle advokáta, trovy v vzniknuté súvislosti s tým považovať za vynaložené účelne.“

Aj napriek zásade úspechu vo veci, ktorú sťažovatelia akcentujú a ktorú nemožno s prihliadnutím na výsledok konania spochybniť, ústavný súd v zhode so svojou doterajšou judikatúrou pripomína, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania nemožno opomenúť ani skutočnosť, že trovy vynaložené účastníkom konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (III. ÚS 481/2015, II. ÚS 78/03).

Ústavný súd preskúmal, či otázka posúdenia účelnosti celkových trov konania krajským súdom nevykazuje extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, čím by nadobudla táto otázka ústavnoprávny rozmer. Je zrejmé, že účelnosť vynaložených nákladov je podmienkou ich priznania, pričom táto otázka nie je v zákone explicitne vyjadrená. Podmienkou je, že ide o výdavky potrebné na uplatňovanie či bránenie práv účastníka konania. Všeobecnému súdu prináleží hodnotiť ako kritérium pre ich priznanie ich účelnosť, resp. nevyhnutnosť. Táto otázka je vecou úvahy (diskrécie) súdu, ktorá však musí byť vždy primerane odôvodnená.

Po preskúmaní citovaných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že právne závery vyslovené v napadnutom uznesení krajského súdu nemožno považovať za nepreskúmateľné alebo arbitrárne. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne akceptovateľným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické,

a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľmi vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku okresného súdu z 29. apríla 2015 v časti trov konania ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil.

Krajský súd v rámci rozhodovania o priznaní náhrady trov konania rozhodnutím o nepriznaní časti náhrady týchto trov v napadnutom uznesení uplatnil zákonom daný priestor pre uváženie účelnosti trov konania a nezasiahol ním podľa názoru ústavného súdu ani do podstaty a zmyslu základného práva na právnu pomoc sťažovateľov podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovatelia tiež namietajú, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu požíva. Dedenie sa zaručuje.

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak ústavný súd za takejto situácie dospel k záveru, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť napadnutým uznesením krajského súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018